

DYREKTOR GENERALNY
Służby Więziennej

RPW/51815/2015 P
Data: 2015-08-20

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2015 r.

BDG-070-83/15/575

BIURO RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH	
WPL.	2015 -08- 20
ZAL.	NR

Pan
Stanisław Trociuk
Zastępca
Rzecznika Praw Obywatelskich

W odpowiedzi na pismo II.517.620.2015.TRo z dnia 17 lipca 2015 r. dotyczące zagadnień udzielania tzw. przepustek losowych skazanym zakwalifikowanym do odbywania kary w zakładach karnych typu półotwartego i otwartego, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na fakt, iż instytucja okolicznościowego zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego ma charakter szczególny, niezwiązany z jego typem, zaś art. 141a § 1 k.k.w., w przeciwieństwie do zezwoleń systemowych, o których mowa w art. 91 pkt. 3-4, art. 91 pkt 7, art. 92 pkt. 3-5 oraz art. 92 pkt 9 k.k.w., nie różnicuje zasad udzielania zezwoleń okolicznościowych w poszczególnych typach zakładu karnego.

W podnoszonej w piśmie II.517.620.2015.TRo kwestii dotyczącej „przebiegu przepustek w reżimach ochronnych, nie zawsze przystających do zaistniałych okoliczności”, trudno zgodzić się ze stwierdzeniem, że w decyzji dyrektora o udzieleniu przepustki losowej, powinien być określony pełen zakres i sposób realizacji konwoju. Wszyscy funkcjonariusze biorący udział w realizacji konwoju są zobligowani do nieudzielania osobom postronnym informacji na temat sposobu jego przebiegu. Są to standardowe procedury bezpieczeństwa i ich naruszenie mogłoby spowodować zagrożenie dla funkcjonariuszy realizujących konwój. Ponadto należy także mieć na uwadze kwestię świadomości osadzonych, co do sposobu realizacji konwojów. Osadzeni są bardzo dobrze zorientowani, co do zasad i sposobu konwojowania. Osadzenie w jednostce penitencjarnej najczęściej rozpoczyna się od przewiezienia osadzonego przez funkcjonariuszy Policji do wskazanej jednostki penitencjarnej. Skazani wielokrotnie też biorą udział w różnego rodzaju konwojach na przykład do innej jednostki organizacyjnej, sądu czy placówki służby zdrowia. Reżim

stosowany w trakcie tych czynności jest dokładnie taki sam jak i przy udzielaniu przepustki losowej. Rezygnacja z udziału w takim konwoju wydaje się świadczyć o tym, że okoliczność w jakiej chciał uczestniczyć osadzony, nie była tak ważna, skoro z niej rezygnuje dowiedziawszy się o tym, że będzie konwojowany.

W kwestii udzielania zezwoleń okolicznościowych należy również wskazać, że skazany ma zgodnie z art. 141a § 5 k.k.w. prawo złożenia skargi na decyzję podjętą przez dyrektora zakładu karnego w przedmiotowej sprawie. Każda skarga złożona przez osobę pozbawioną wolności jest badana przez Służbę Więzienną z należytą starannością, z zachowaniem zasady indywidualizacji i humanitarnego traktowania.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż skazany składający prośbę o udzielenie zezwolenia okolicznościowego w powyższym trybie wypełnia wniosek, którego wzór stanowi załącznik nr 13 do zarządzenia Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia i organizacji pracy penitencjarnej oraz zakresów czynności funkcjonariuszy i pracowników działów penitencjarnych i terapeutycznych oraz oddziałów penitencjarnych. Wniosek zawiera część przeznaczoną na udokumentowanie decyzji dyrektora zakładu karnego oraz poinformowanie skazanego o prawie zaskarżenia decyzji dyrektora do Wydziału Penitencjarnego właściwego Sądu Okręgowego.

W przypadku podjęcia pozytywnej dla skazanego decyzji, dyrektor zakładu karnego określa sposób realizacji zezwolenia, udzielanego na podstawie art. 141a § 1 k.k.w. Następnie skazany jest zapoznawany z decyzją dyrektora, i jak wynika z obserwacji zjawiska, w przypadku udzielenia zezwolenia pod konwojem funkcjonariusza Służby Więziennej, najczęściej w tym momencie rezygnuje z wykorzystania przepustki, wyrażając niezadowolenie z określonego sposobu jej realizacji. Decyzja o rodzaju zastosowanych środków ochrony nie może być interpretowana jako szykanowanie osadzonego, jej celem jest wyłącznie zapewnienie bezpieczeństwa konwojowania. W każdym przypadku uwzględniane są indywidualne cechy osadzonego oraz poziom jego demoralizacji, które mogą stanowić zagrożenie dla prawidłowej realizacji udzielonego zezwolenia.

Skazany jest również informowany zgodnie z § 34 ww. zarządzenia o obowiązkach, które ciąży na nim w trakcie korzystania z zezwolenia oraz konsekwencjach spóźnienia i niepowrotu w wyznaczonym terminie do zakładu karnego. Po rozpatrzeniu wniosek jest załączany doteczki osobopoznawczej skazanego jako dokument, na podstawie którego skazany opuszcza zakład karny na czas określony.

Odnosząc się do kwestii ponownego poinformowania dyrektorów jednostek penitencjarnych o wyrażonym w piśmie z dnia 9 lutego 2012 r. (DWOiP-I-072-1/12), stanowisku Departamentu Wykonywania Orzeczeń i Probacji Ministerstwa Sprawiedliwości, uprzejmie informuję, że zdaniem Centralnego Zarządu Służby Więziennej, treść skierowanego w tej sprawie do Dyrektorów Okręgowych Służby Więziennej w dniu 20 marca

2014 r. pisma, w sposób wyczerpujący i jednoznaczny wskazuje, że wnioski skazanych powinny być rozpatrywane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie standardami oraz winny uwzględniać przesłanki humanitarne, które są znane i stosowane przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, a ich nieodłączną częścią jest poszanowanie prawa skazanego do życia prywatnego i rodzinnego.

gen. Jacek Kitliński

Wyk. w 2 egz.

1 – Adresat

2 – aa.

CENTRALNY ZARZĄD SŁUŻBY WIEZIENNEJ
BIURO DYREKTORA GENERALNEGO
SŁUŻBY WIEZIENNEJ
ul. Rakowiecka 37A
02-521 WARSZAWA

Bpce-010-83/15/595

CENTRALNY ZARZĄD
SŁUŻBY WIEZIENNEJ
ul. Rakowiecka 37a
02-521 Warszawa

BIURO RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH

WPL. 2015-08-20

ZAL. NR

POLECONY

R

(00)859007734022643514

PAN

STANISŁAW TRZCZAK

ZAPRA

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Al. Solidarności 77

00-200 DANUBIA